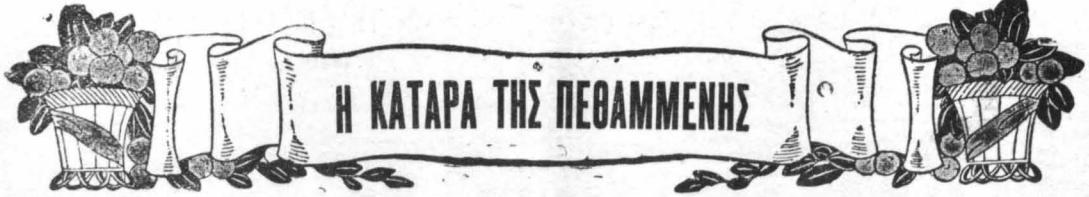

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Αν ήμουν παρών θά τ'ήξερα, αδελφέ Ρασκάς! είπε τέλος ὁ Κορινιάν. Καί μά τήν ἀλήθεια, δυό χροῦφτες χρυσοῖφι θάδινα, γιά νά μπορούσα νά ήμουν παρών σέ μιά τέτοια τελετή!

Ἐορσάκ μούγκρισε. Κατάπιε ἄμα τή γλώσσα του, ἔπνιξε τήν ἔπιση στό χεῖλι του θλασπνίμα κ' εἶπε:

—Λοιπόν, χρυσεῖ μου Κορινιάν, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀ ε λ φ ὸ ς τ ο ὗ Β α σ ι λ ἔ ω ς !...

Ἐ Κορινιάν σταμάτησε ἀπότομα νά γελάει.

—Ναί! ἔξακολούθησε ὁ Ρασκάς, ἱκανοποιημένος κάπως. Ἦταν ἡ Αὐτοῦ βασιλική ὑψηλότης ὁ δοῦς τοῦ Ἀνζού!... Ὁ δοῦς Γάστων τοῦ Ἀνζού!... Καί ξέρεῖς τί μοῖ εἶπε, ἀφού σταμάτησε νά μέ δέρ... νά μέ δέρνῃ, τελοσπάντων... Μοῖ εἶπε:—Ἐσάκισου τώρα, ἀρεῖτε κατάσκοπε, πήγαῖνε στόν κύριό σου τόν καρδιναῖο καί πές του ἐκ μέρους μου, ὅτι ἐγώ... ἐγώ ὁ Γάστων τοῦ Ἀνζού, δέν ἔχω καμιά βουλειά μέ τούς κατασκόπους του! Ἄμείως ὕστερα, κλείνει τήν πόρτα, ἀφηνιότας μέ ἔξω στό πεζοδρόμιο!... Κι' ἔτσι, τήν ὥρα πού ἀνταμύσασαμε, ἐγώ ἔκλαιγα τί μοῖρα μου ἀπελπιμένος!... Τί θ' ἀπογίωγνῃ τώρα;... Ὁ σατακάς κι' ὁ καρδιναῖος μονάχα ξέρουσι!

Ἐ Κορινιάν ἦταν κατάχλωμος. Δέν πολυπρόσχε στά λόγια τοῦ Ρασκά, ἀλλά μουρμούριζε διαρκῶς ὑπόκωφα:

—Ὁ δοῦς τοῦ Ἀνζού!... Ὁ ἀδελφός τοῦ βασιλέως!...

—Χι!... Ἐτσι, εἶσαι κι' ἐσύ ἐκθεισμένος, φίλε Κορινιάν!... εἶπε ὁ Ρασκάς. Γιατί καί μαζί μου ἐνεργούσες καί τά δυό αὐτά σπίατα εἶνε κολλητά σκεδόν!... Ἄρα, ὑπάρχει κάποια σχέση μεταξύ τού δοκούς μου καί τοῦ Τραγκαθῆλ σου!... Καί ἡπερθεύεσαι κι' ἐσύ μαζί μου, στήν ἀσχημῆ αὐτή βουλειά!... Καί ξέρεῖς τί θά πάθουμε;... Ὁ δοῦς θά φωνάξῃ καί θά παραπονεθῇ στόν βασιλέα... Ὁ καρδιναῖος θά μάς ἀποδοκιμάσῃ... Κι' ἡ μπόρα φυσικά σ' ἐπιάτ' θά ἐξοπάσῃ: Θά μάς κλείσουν καί τ'οῦς δυό στή Βαστιλλίη!...

—Ὁ Θεός νά μάς σπλαχνιστῇ! σταυροκοπήθηκε ἔντρομος ὁ Κορινιάν.

Μά σκέφθηκε ἀμέσως κάτι καί πρόσθεσε:

—Μά γιά στάσου, ἀδελφέ!... Τί σχέση εἶχε ἡ δική μου ἀποστολή μέ τόν ὑψηλότατο;... Ἐγώ δέν εἶχα καμιά βουλειά μαζί του... Κι' οὔτε ἦμουν ἐκεῖ, ὅταν πήγες ἐσύ καί σέ τσάκισε στό ζῦλο!

—Ναί, μά ἐγώ θά πῶ δὲν ἦσουν κι' ἐσύ ἐκεῖ! ἔκανε ψυχρά ὁ Ρασκάς. Κι' ἐπειδή ὁ καρδιναῖος σ' ἔχει στό μάτι—γιά τὸ ζήτημα, ξέρεῖς, ἐκεῖνο τῆς ἐπιστολῆς—εἶσαι κι' ἐσύ χαμένος!... Λοιπόν, ἢ θά σωθοῦμε μαζί, ἢ θά γαθοῦμε κ' οἱ δυό!...

Τρομερὴ ἐπιθυμία ἔπιασε τόν καποκύνιο—τῆ στιγμή ἐκείνη—νά στραγγαλίσῃ τόν Ρασκά. Συγκράτησε ἄμα τή μαῖνιά του, γιατί ἦταν κρίσιμη ἡ θέσι του καί δέν ἔπρεπε νά τήν ἐπιβάρυνῃ περισσότερο.

Ἐτσόσο, νουθετώντας κοντά στό πόδι του τὸ πόδι τοῦ Ρασκά, δέν μπόρεσε νά μὴν τὸ δώσῃ μιά κλωτσιά ἀριστοτεχνική.

Ἐ Ρασκάς ἔμπηξε μιά κραυγὴ πόνου. Ὁ Κορινιάν τοῦ εἶπε μέ συμπίνα:

—Σὰς πάσσα στόν κόλο, μήπως;

Ἐ Ρασκάς δέν εἶπε τίποτε. Ἄρπαξε ἀστασιαστὰ ἕνα μισογεμάτο μπουκάλι κασιόου καί τὸ σφενδόνισε στό κεφάλι τοῦ καποκύνου. Ὁ καλονοικὸς σκούφος πούλαθε τίς δυσάσαστες συνέπειες, ἀλλά ὁ Κορινιάν ἔμπηξε κι' αὐτὸς μιά κραυγὴ πόνου καί λούστηκε ἀπ' τὸ κρασί. Ὁ Ρασκάς τοῦ εἶπε μέ συμπίνα:

—Σὰς μούσκεψα ἀπὸ ἀπυροεξία, μήπως;

Ἄφρισμένοι (κ' οἱ δυό ἀπὸ λύσσα, δέν μπόρεσαν ὠστόσο νά κρατήσουν τὰ γέλια. Κυττάχτηκαν κατάματα. Ἐκλαιγαν καί γελοῦσαν κι' ἔτριβαν συγχρόνως τὸ κεφάλι του ὁ ἕνας καί τὸ πόδι του ὁ ἄλλος.

Τέλος ὁ Ρασκάς εἶπε:

—Διηγῆθῃτε μου κι' ἐσεῖς, ἀδελφὸς μου Κορινιάν. Τί σὰς συνέβη στήν ἀποστολή σας!... Ἦ σειρά σας, θλέπετε!

Ἐπερῆθε ὁ Κορινιάν, κι' ἀρχισε τὴ διήγησί του ὡς ἐξής:—

—Ἐρεῖς ὅτι ἔχω ἐμπιστοσύνη στήν κυρά-Βριγιττα, τὴ σπιτινοκοκράτὸ τοῦ Τραγκαθῆλ!... Γρηῖά σκεδόν καί καρακάξα εἶνε!... Μά εἶνε γυναίκα, τέλος... Κι' ὅταν ὁ ὑποφαινόμενος καλοκυττάξῃ μιά γυναίκα, τελείωσε:

Ἐ γυναίκα αὐτὴ τὸ ἀφοσιώνεται μέχρι θανάτου!... Λοιπόν, εἶχα ἐμπιστοσύνη στήν κυρά-Βριγιττα... Πέντε λεπτά ἀκόμη, πρὶν ἀπ' τὴν ἀφίξί μου μαζί μέ τούς ἀνδρας μου, ἡ Βριγιττα εἶχε κυττάξῃ ἀπ' τὴν κλειδιονιά... Καί μέ θεσάωισε, μού ἀρκίστηκε, ὅτι εἶδε τόν Τραγκαθῆλ μέσα στό δωμάτιό του νά κάθεται σὺλλογιμένος!... Μᾶς ὅδηγεῖ λοιπόν ἐπάνω, στό δωμάτιο τοῦ Τραγκαθῆλ... Ἄνοιγε τὴν πόρτα... Ὅρμουε μέσα... Πρῶτος ἐγώ, φυσικά!... Καί τί νομίζεις ὅτι θλέπω;... Μάντεψε!

—Κάνεσαν πρίγκηπα θά εἶδες κι' ἐσύ! εἶπε ὁ Ρασκάς.

—Ἐπεσε ἔξω! εἶπε μέ οἶκτο ὁ Κορινιάν.

—Κάνεσαν δοῦκα, τότε!...

Ἐ Κορινιάν τὸν κύτταξε μέ περισσότερο οἶκτο, τώρα. Κι' ἔπειτα ἐφώνησε:

—Μαρεῖ δέν εἶδα τίποτα!... Καταλαθαίνεις; Δέν εἶδα τίποτα ἀπολύτως!... Ἦταν ἄδειο τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο τοῦ καταραμένου!...

—Πῶς διάβολο συνέβη αὐτό; εἶπε μέ ἀπορία ὁ Ρασκάς.

—Ἐρῶ κι' ἐγώ; μουρμούρισε ὁ Κορινιάν. Μπήκαμε μέσα, ἀνοίξαμε ἄμα τὰ ντουλάπια... σπάσαμε ἄμα τὰ ἐπιπλά... φέραμε ἀνω-κάτω τὸ κρεββάτι... ψάξαμε παντοῦ... μιά τίποτα: Οὔτε τόν Τραγκαθῆλ θρήκαμε, οὔτε χαρτιά ἢ ἔγγραφα ἀξίας!... Ἀπὸ τοῦ ἔφυγε ὁ σατανάς;...

—Ἀπ' τὴν πόρτα! ἐξήγησε ὁ Ρασκάς.

—Ἀδύνατον!... Θά τὸν ἔβλεπε ἡ κυρά-Βριγιττα... Κι' ἡ κυρά-Βριγιττα ξέρεῖς, εἶνε γυναίκα, κι' ὅταν ἔβῃ καλοκυτ...

—Ναί... Ναί!... ἔξω! διέκοψε ὁ Ρασκάς. Ὅταν καλοκυττάξῃ μιά γυναίκα αὐτὴ ὑποδουλώνεται καί θά σοῦ μαρτυροῦσε ἀνὸ ἐφυγε ἀπ' τὴν πόρτα, ὁ Τραγκαθῆλ!... Καλά, μά ἀνὸ ἐφυγε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τοῦ;

—Ἀδύνατον κι' αὐτό! θεσάωισε ὁ Κορινιάν. Εἶνε μὴλὸ δεκαπέντε μέτρα, τὸ παράθυρο!... Θά σκοτανόταν ὁ Τραγκαθῆλ, καί θάθλεπα τὸ πῶμα του κάτω στόν κῆπο... Εἶνε, ξέρεῖς, ὁ κῆπος τοῦ μεγάρου τῆς οδοῦ Κουρτώ, στήν ἐξώπορτα τοῦ ὁποῖου ἔφαγες ἐσὺ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ζῦλο μέ τὸ ρόπαλο!

—Φάγε τὴ γλώσσα σου, Κορινιάν! εἶπε ὁ Ρασκάς, ἀπειλητικά καί δυσαρεστημένος γιά τὴν ὑπόμνησι.

—Δέν τὴν τρώω γιατί μού χρειάζεται, ἀδελφὸς μου Ρασκάς! ἀπάντησε ὁ Κορινιάν. Σωπαῖνω ἄμα, ἀφού αὐτὸ σέ δυσαρεστεῖ!... Τί λές λοιπόν γιά ἄμα αὐτά, ἐσύ;

Ἐ Ρασκάς σκέφθηκε μ' ἐμβριθεῖα λίγες στιγμὲς κι' ἔπειτα εἶπε:

—Ἐχω τὴ γνώμη καί λέω, ὅτι ἀπλοῦστατα τὸν ἀφησες ἐσύ νά φύγῃ, θεληματικά ἢ ἀθέλα σου! Στάσου, μὴν ἐξάπτεσαι!... Ἄς ἀνακεφαλαώσουμε μιά στιγμή τὰ πράγματα: Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὸς ὁ διαβολο-Τραγκαθῆλ σοῦ παίρνει τὴν ἐπιστολὴ τοῦ καρδιναλίου. Πράγμα πού δέν θά συνέβαινε ποτέ, ἀν δέχσομαι τότε νά σέ συνοδεύω!... Ἐπειτα, τὸν ἀφίνεις καί σοῦ φευγεῖ ἀπ' τὴ Βαστιλλίη, μέ τὸ δικό σου μάλιστα ράσο μεταμφιεσμένος!... Ἐπειτα, σοῦ φευγεῖ ἀπ' τὸ μοναστήρι!... Τώρα, τὸν ἀφησες καί σοῦφυγε ἀπ' τὸ δωμάτιό του!... Αὐτὴ τὴ φορά ἄμα, χάθηκες, ἀδελφὸ μου!... Ὅλες αὐτὲς ἡ παράξενες συμπτώσεις, νά σοῦ φευγῇ δηλαδὴ διαρκῶς μέσα ἀπ' τὰ χέρια, εἶνε πολὺ ἐνοχοποιητικὲς γιά σένα. Εἶσαι συννόχος του, φαίνεται!... Καί δέν θά παραλιώγῃ νά τὰ γνωστοποιήσῃ στήν ἐκλαμπρότητά του τόν καρδιναῖο! Καί τότε... τότε σέ περιμένει τὸ θασανιστήριό του κομπολαγίσματος!...

Ἐ Κορινιάν τὸν ἀκούε τὴσ ὥρα λαχανιασμένος. Καί ἔαφνικά τὸν εἶπε:

—Τὸ λάθος εἶνε δικό σου, Ρασκάς!... Ἐσύ, καί μέ τὸ θόρυθο πού ἔκανε—σάν μεθυσμένος καποκύνος, ἄπας εἶπες γιά νά μέ προσβάλῃς—ἐμπήσες τόν Τραγκαθῆλ!... Ποῖος ξέρεῖ, ἴσως τὸν εἰδοποίησες κίολας, ὅτι πήγαῖνε νά τὸν σὺλλάθῃ... Ἄν δέν ἦσουν ἐσύ πλάι μέ τὸν θόρυθο σου, ἴσως νά τσάκωναν τὸν φίλο μας κοιμισμένον στό δωμάτιό του!... Καί θά τὰ πῶ αὐτά στόν καρδιναῖο!

Ἐ Ρασκάς ἀνοῖξε γλαρὰ τὰ μάτια του. Ἦταν ἀπίστευτὴ ἡ πανουργία κ' ἡ δολιότης τοῦ Κορινιάν. Ὅλα μπορούσε νά τὰ φοβάται, ἀπ' τὸν πανοῦργο καί μηχανορραφὸ καποκύνιο. Τέλος, παραδέχτηκε στεναγόντας:

—Ἦ ἀλήθεια εἶνε, Κορινιάν, ὅτι χαμόμαστε κι' οἱ

δου!... Έκτος αν βοηθήσει ο ένας τον άλλον στη κρίσιμη αυτή περίσταση!...

— Πά πως να βοηθηθούμε άμοιβαία, μικρέ μου Ρασκάς;...
— Μ' ένα ψέμματάκι!... Θα λέω ψέμματα εγώ, στον καρδιναίο;... Θα τα υποστηρίξεις εσύ!... Θα λές εσύ ψέμματα;... Θα... υποστηρίξεις εγώ!...

— Περιφάνια! είπε ο Κορινιάν. Πάμε τώρα στον καρδιναίο, γιατί να περιμένω την άναφορά μας!

Έξικριναν για τη Βασιλική Πλατεία. Βαδίζοντας, συνειδητοποίησαν ότι είχαν κατασκευάσει ο καθένας τους το ψέμμα του. Μπήκαν στο μέγαρο του καρδιναίου.

Μπρός στην πόρτα του γραφείου του, σταμάτησαν. Δεν ξεχνούσαν ότι ήταν αντίθετοι. Άλληλοκτύπησαν με μίσος.
Και μπήκαν ύστερα μαζί, στο γραφείο του κυρίου ταν...
... ..

— Άς αφήσουμε μιά στιγμή τον Κορινιάν και τον Ρασκά και συζητήσουμε με τον καρδιναίο, κι' άς δούμε τί συνέθε με τον Τραγκαθέλ.

Ο διάσκαλος της όπλομαχίας είχε δη την Άνναϊδα ντέ Λεσπάρ να κθεται στο συνηθισμένο της παγκάκι με τον νεαρό έ κείνον εϋπατρίδη που της φερνόταν με τόση τρυφερότητα.

Ήταν άγνωστος στον Τραγκαθέλ αυτός ο εϋπατρίδης. Ήταν άρασις όμως και φορούσε πλουσιώτατα κοσμήματα, τά όποια άστραποβολούσαν σαν άλλοι τόσοι ήλιοι στις άκτίνες του ήλιου.

— Πλοσίος!... Εϋπατρίδης!... Άρασις!... μουμούριζε με πόνο ο Τραγκαθέλ. Τί μπορώ να κάνω εγώ, μπρός στα τόσα πρόσηνα του;... Αυτός θα εινε, τουλάχιστον μαρκήσιος ή δούξ!

— Ένώ εγώ ονομάζομαι Τραγκαθέλ σκέτος-σκέτος!... Άν ήμου τουλάχιστον ένας κόμησις!... Νά λεγόμεν, παραδείγματος χάριν, «έκόμεν ντέ Μπλουβ»!... Διάβολε!...

— Άχ, πόσο άκτινοβολεί απ' τά τίτλους-εκα κοσμημάτά του, αυτός ο εϋπατρίδης!... Ένώ εγώ δεν έχω, παρά το σιδερένιο δαχτυλίδι που μου χάρισε ο πατέρας μου!...

Αυτή τη στιγμή, ή Άνναϊς κι' ο νέος σηκώθηκαν.

Τό ραντεβουδάκι τους τελείωσε πια! Ψιθύρισε με πικρό χαμόγελο ο Τραγκαθέλ.

Πραγματικά, ή Άνναϊς κι' ο νέος άλλαξαν άκόμη λίγα λόγια όρθοι κι' έπειτα έκείνος τη φίλησε και στα δύο της μάγουλα.

Ο Τραγκαθέλ τινάχτηκε προς τά πίσω, κίτρινος σαν κυδώνι. Κάτι ξεαίσιατες μέσες στήν ψυχή του. Ή πρώτη του νεανική άγάπη φυλλορροούσε, σαν δεινράκι στις πρώτες σφοδρές άνεμοζάλες του γεμιάνας...
Πλησιασε πάλι στο παράθυρο. Μά ειθε ότι ή Άνναϊς κι' ο εϋπατρίδης είχαν εξαφανιστή.

— Θα εινε μνηστήρας της!... μουμούρισε άποκαρδιωμένος, πονεμένος. Αυτός λοιπόν πρέπει να την ύπερασπισή!... Γιατί να μπερδευτώ εγώ;... Ναι, αλλά αν ο μνηστήρας της δεν ξέρει τον κίνδυνο;... Πρέπει λοιπόν να την ειδοποιήσω!... Άκούς έκει, να εινε κόρη του Έρρικου Δ'!

Κόρη βασιλέως, δηλαδή!... Τί παράξενο λοιπόν, να τη ζητάς σε γάμο αυτός ο λαμπρός εϋπατρίδης;... Άχ, πρέπει να την ειδοποιήσω όμως!... Πρέπει να της πω όλα, όσα άκουσα στο καρδιναίου και στο μυστήρι των καπουκίνων!...

Τράβηξε ζωηρά προς την πόρτα του δωματίου του. Στάθηκε όμως άπότομα κι' έβρισε το κεφάλι του με άμνηχανία.

— Πώς να γυπτήσω όμως, με τί τρόπο να γυπτήσω όμως την εξώπορτα του μεγαρό της;... Γιατί θέθαια, κι' ο μνηστήρας της κι' οι δικοί της θάχουν κάποιον ιδιαίτερο συνηματικό τρόπο να γυπτούν... Τι να κάνω;... Ά!... Βρήκα!... Μά... διάβολε έτσι μπορεί να με πιάσουν για κλέφτη!... Έστα!... Ό,τι βρέξει, άς κατεβάζη!

Πήρε γρήγορα την άπόφασή του κι' έτρεξε στο μπαούλο του. Έβγαλε από εκεί ένα μακρό σκονί, τδδεσε στο παράθυρο κι' έβρισε την άλλη άκρη του κάτω στον κήπο της Άνναϊδος.

— Εσκίμω ύστερα έξω απ' το περβάσι του παραθύρου, κούταξε και μουμούρισε:

— Εινε κοντό το σκονί!... Θέλει δυό-τρία μέτρα ως το έδαφος! Δεν πειράζει, όμως... Θα τά καταφέρω κι' έτσι!

Άρασκάλισε το παράθυρο, πιάστηκε απ' το σκονί κι' άρχισε να κατεβαίνει... Τρία-τέσσερα μέτρα τον χώριζαν άκόμη απ' το έδαφος, μα ξαφνικά ένοιωσε ότι έπερτε: Δεν είχε κοπή το σκονί, αλλά ε'γε λιτή ο κόμπος με τον όποιο ήταν δεμένο έπάνω στο παράθυρο... Ο Τραγκαθέλ έπεσε βρθιος, έπάνω στα μαλακά χορτάρια... Μαζύ του έπεσε και το σκονί!

— Δεν έπαθα τίποτα! Έξφώνισε χαρούμενος, ψάχνοντας τά πόδια του που είχαν πονέσει λίγο. Λαμπρά ίσαμε δώ!... Άς δούμε και τά παρακάτω!...

Μά τά παρακάτω ήσαν τά δυσκολώτερα, δυστυχώς. Δέχτηκαν κατάλληλος αυτός ο τρόπος, για να μπαινη κανένας στο δωμάτιο του άλλου, όσο έντιμος και να εινε ο σκοπός του!... Ήσαν λοιπόν πομπτικά καμώματα αυτά, κι' αν του φύτευαν ξαφνικά κανένα βολι στις σαρκες, θα είχαν δίκαιο σ' όλη τη γραμμή!

Τά κατάλασε αυτά τα «σκουρα» ο Τραγκαθέλ. Για θεώρησε καλό, να κρυφτή πρώτα κι' ύστερα να σκεφθή πώς θα προχωρούσε στη συνέχεια.

Χωθήκε λοιπόν στην πλαινή λόχημ-ψηλά άγκάθια και πελώριες τσουκνίδες στο άκαλλιέργητο αγρόν κήπου-κι' ύστερα κούταξε ψηλά στο παράθυρο του.

— Μπράσο μου!... μουμούρισε τότε με ίκανοποίησι. Άρασια τά καταφερα!... Θα εινε ύψος τουλάχιστον δεκαπέντε μέτρων ως εκεί πάνω!... Ένας άλλος στη θέση μου, ή δεν θα τολμούσε ή θα τσακίζοταν πεφτοντας!... Καλά λένε, πως ή τύχη βοηθάει τους τολμηρούς!... Αυτό το λέει συχνά κι' έκείνος ο άλλόκοτος «πνευματικός» μου της Βασιλίκης... Ο διαβολο-Κορινιάν!... Ναι, αυτός ο καταραμένος καπουκίνος!...

— Νάτος, κιάλας!... Ο Κορινιάν!... Σκούβει στο παράθυρό μου και πάνω και κούταει κάτω!... Ά!... Στάσου λιγάκι, κατεργάρη μου, κι' εγώ σε διορθώνω!...

Ο Κορινιάν—όπως θυμομάστε—άφου έπιβάρησε τον κήπο κάτω με το έλέμμα του, γώθηκε μέσα στο δωμάτιο πάλι. Και τότε έφτασαν στ' αυτιά του ξαφνιασμένου Τραγκαθέλ οι δαμοινεμένοι θόρυθοι έπίπλων συντριβομένων και καθισμάτων αναποδογυρισμένων:

— Άλλοιμονό μου! ψιθύρισε με πόνο. Ληηλατούν το δωμάτιο μου, οι άλήθριοι!... Τίποτα δεν θ' αφήσουν όρθιο ή γερό εκεί μέσα, κατά την όρεξι που τους άκούω νάχουν!...

Έκανε να ριχτή προς τό μέγαρο, να μη σ' αυτό, να βγη άμέσως κατόπιν έξω στο δρόμο και να τρέξη στο δωμάτιό του: Έπρεπε να ύπερασπισή τά φτωγοπράγματά του με κάθε βυσία!

Μά την ίδια στιγμή, άκουσε άλλον τρομερό θόρυθο έξω άκριβώς στο δρόμο, στον όποιο σκόπευε να βγη διαβαίνοντας θιαστικά τό μέγαρο της Άνναϊδος: Ήταν ο Ρασκάς, ο όποιος γυτούσε έπίμονα και θορυβωδέστατα την πόρτα, όπως διηγήθηκε ο ίδιος στον Κορινιάν, κατόπιν.

— Μπροστά γκρεμός και πίσω ρέμμα! μουμούρισε ο Τραγκαθέλ, ξαρτώνοντας πιο καλά τώρα στο καταφύγιο του. Φουρτούνα έχουμε και στα δυο λιμάνια, καθώς βλέπω!... Τέντωσε τό αυτί του με αγωνία. Ξαφνικά, όλοι αυτοί οι θόρυθοι σταματήσαν: Βαθεία, στιγμιαία σιγαλιά άπλώθηκε στον άέρα... Και φάνηκε άπασις στον Τραγκαθέλ αυτή ή σιγαλιά... Κάποια κανούρια συμφωρά του μαγεύει ή Μαίρα... Ένοιωθε άλλωστε ήδη και μόνος του, ότι από δυο ήμέρες τώρα έτρεχε άκατανίκητα από καταστροφή σε καταστροφή!...

— Δεν ξέρω τί συμφωρά με περιμένει, άκόμη! Ξαναμουμούρισε με φρίκη. Προαισθηνομια όμως, ότι θα εινε τρομερή!...

Σιγά-σιγά άρχισε να γλυστράει έξω απ' τά άγκάθια. Σε λίγο, θρέθηκε μπρός σε μιά διασταύρωσι δεινδροστοιχιών κι' όχι πολύ μακριά απ' τό περίφημο «παγκάκι» της λατρευτής του. Απ' τη μιά δεινδροστοιχία ξεπροβάλλε τότε ένας εϋπατρίδης, ο όποιος—ζυγώνοντας τον σε άπόσταση τριών θημάτων—τον χαίρεσε ειρηνικά:

— Καλημέρα σας, κύριε σχοινοβάτη!...

— Καλημέρα, κύριε! άποκρίθηκε με σοφάρτητα ο Τραγκαθέλ.

— Ο κύριος διαπρέπει, βλέπω, στα έπικίνδυνα πηδημάτα! εινε μιά άλλη φωνή.

Κι' ο Τραγκαθέλ, στρέφοντας ξαφνιασμένος, ειθε έναν δεύτερο εϋπατρίδη να ξεπροβάλλη απ' την πλαινή δεινδροστοιχία.

— Ο κύριος δεν θα μπερδέη άσφαλώς να συναντησών τον άρχηγό του, ο όποιος εϋλοκοπήθηκε πρό όλιγου θαυμασίου έξω στην εξώπορτα! ειπε μιά τρίτη φωνή.

Ο Τραγκαθέλ έκθαμβος, έκανε μισή κλίσι «έπι δεξιά» κι' ειθε τρίτον εϋπατρίδη με ειρηνικό χαμόγελο να πλησιάζει.

— Και θα μετρήσουμε τά πλευρά του κυριου, με εξαιρετική ευπειθεινομία! ειπε μιά άλλη φωνή.

Κραυνούντηκα ο Τραγκαθέλ τώρα, έκανε κανονική μεταβολή, κι' άντικρυσε πέντε θήματα πίσω του έναν τέταρτο εϋπατρίδη να πλησιάζη κι' αυτός με τό ίδιο ειρηνικό ύψος!

— Κύριε! ειπε τότε ο πρώτος εϋπατρίδης. Όρείλω να σας ειδοποιήσω, ότι οι σύντροφοι σας, οι όποιοι έπετήθησαν απ' τό δρόμο, έφυγαν!... Ο άρχηγός τους εϋλοκοπήθηκε κατάλληλα κι' έφυγε κι' αυτός!... Κι' εσείς, ο όποιος θελήσατε να μιά

Ο δούκας Άγκου

χτυπήστε απ' τὰ νῦτα, δὲν ἔχετε πειὰ νὰ περιμένετε βοήθεια ἀπὸ πουθενά!

—Δὲν περιμένο βοήθεια ποτὲ κ' ἀπὸ κανέναν, παρὰ μονάχα ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου! εἶπε ψυχρὰ ὁ Τραγκαθὲλ, ὁ ὁποῖος ἐντωματῶς εἶχε συνελθεῖ ἀπ' τὴν ἐκπληξί του.

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδες ὑποκλίθηκαν, σὰν ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ νοιώσουν τὴν ἀεὶ μιάς τέτοιας ἀνδρικής ἀπαντήσεως.

—Κύριε! ἐξακολούθησε ὁ πρῶτος εὐπατρίδης πάλι, μὲ κάποια συγκίνησι στὴ φωνή του. Τὸ παρουσιαστικὸ σας, οἱ τρόποι σας, τὰ λόγια σας δείχνουν ὅτι εἶσθε πολλὸ ἀνώτερος ἀπ' τοὺς συνηθισμένους σας ἐκείνους!... Μὰ αὐτὸ σημαίνει συγχρόνως ὅτι εἶσθε καὶ πιὸ ἐπικίνδυνος!... Ἐυρίσκομαι λοιπὸν στὴ δυσάρεστη θέση νὰ σὰς ἀναγγεῖλω τὸ ἔξῃ: "Ὅτι ἀπ' τὴ στιγμή πού σὰς εἶδαμε, ἐγὼ κ' οἱ κύριοι αὐτοί, νὰ κατεβαίνετε ἀπ' τὸ παράθυρο σὰν σχοινοβάτης, ἀποφασίσαμε νὰ σὰς σκοτώσουμε!

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδες ἔκαναν ἄλλη μιά ὑπόκλισι, σὰν νὰ ἐπιδόκιμαζαν ἀπολύτως τὰ λόγια αὐτά.

Ὁ Τραγκαθὲλ ἀσέφθηκε λιγάκι κ' ἔπειτα εἶπε μὲ ἀτάραχη φωνή:

—Κύριοι, ποιοὶ εἶστε σὰς παρακαλῶ:... Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα μιλᾶτε ἐδῶ, σὰν οικοδεσπότες;... Μόνη ἡ δεσπονίς ντε Λεοπάρδ νὰ μπορούσε νὰ μου ζητήσῃ τὸ λόγο...

Κ' οἱ τέσσερες σκίρτησαν, γλωμιάζοντας. Ὁ πρῶτος ἀπὸ αὐτοὺς δέοικε τὸν ἥρωα μὲ θιαστικά λέγοντάς του:

—Αὐτὸ πού εἶπατε, σταματᾶτε κάθε διαταγὰς μας!... Ἄφου ἔξερτε τὸ νόημα ἔ κ εἰ ν η ς, δὲν μπορείτε πειὰ νὰ ἐλπίζετε στὸν οἶκτο μας!... Ἄλλὰ πρέπει, πριν σὰς σκοτώσουμε, νὰ μάθετε τὰ ὀνόματά μας... Ὅσα πεισήτε ἔτσι, ὅτι δὲν ἔχετε νὰ κάνετε με δολοφονοῦς!... Ὀνομάζομαι κύριος ντε Μπυσιέρ, κ' ἀπ εὼ εἰνε οἱ κύριοι ντε Σεβέρ, ντε Φοντράνγ κ' ντε Λιβερντάν, εὐπατρίδες οἱ οἱ ἀπ' τὸ "Ἀνζού!

Ὁ Τραγκαθὲλ χαίρετῃσε καὶ τοὺς τέσσερες κ' ἔπειτα τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, πριν μὲ σκοτώσετε... ἀν τὸ κατορθώσετε, ἐννοεῖται... πρέπει νὰ μαθεῖτε ποῖος εἶμαι κ' ἐγὼ!... Καὶ τότε θ' ἀναγνωρίσετε, ὅτι ἀπατηνῆκατε ὡς πρὸς τις προθέσεις μας!... Καὶ μόνο τ' ὄνομά μου, θὰ σας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔχω καμμιά σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τοὺς ὁποῖους μου μιλοῦσατε!... Εἶμαι ὁ διδάσκαλος τῆς ὀπλομαχίας ὁ Τραγκαθὲλ!...

—Ὁ Τραγκαθὲλ!... Ὁ Τραγκαθὲλ!... οὐρλιαξε ὁ Μπυσιέρ.

—Διάβολε! Τώρα διαφωτίζονται δὲ! φώναξε ὁ Φοντράνγ.

—Νὰ ἡ συνέχεια τῆς προχθεσινῆς νυκτερινῆς συναντήσεώς μας! ὀρυγήθηκε ὁ Σεβέρ.

—Τὶ κάνετε ἔτσι, Χριστιανοὶ μου; ξεφώνισε θυμωμένος ὁ Τραγκαθὲλ, ὁ ὁποῖος δὲν καταλάβαινε ἀκόμη περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τὶ θέλετε ἀπὸ μένα, καὶ φωνάζετε ἔτσι;

—Νὰ μονομαχήσουμε!... Νὰ, αὐτὸ θέλομε! Ὁ ἕνας κατόπιν ἀπ' τὸν ἄλλο, μαζὺ σας!... Καὶ κάποιος ἀπὸ μᾶς, θέθαινα, θὰ κατορθώσῃ νὰ σὰς ἐκάνῃ... Μὰς ἔχετε κάνει τόσο μεγάλο κακὸ, ὥστε δὲν θὰ θυγῆτε ζωντανὸς ἀπὸ δῶ!...

—Ἐγὼ;... Ἐκανα σὲ σὰς, κακὸ; φώναξε ἐκθαμβὸς ὁ Τραγκαθὲλ. Πρῶτῃ μου φορά σὰς βλέπω, κύριοι μου!... Ὡστόσο, θὰ πειραζόταν ἀσχημα τὸ φιλότιμό μου, ἀν ἐπέμενα σ' ἐξηγήσεις... Θὰ νομιζάτε ἴσως, πὸς προσπάθῃ ν' ἀποφύγω τὸν κίνδυνό μου!... Ὅχι, κύριοι μου: Πρῶτῃ ἡ μονομαχία λοιπὸν κ' ὕστερα ἡ ἐξηγήσεις γιὰ τὸ λόγο τῆς μονομαχίας!... Μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τρελλαθῶ ἐξάπαντος μ' αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πού μου συμβαίνουν τώρα τελευταία!

—Καὶ τότε σὲ περιμένο τὸ βασανιστήριό!...

—Τράθηξε χαμογελαστὸς τὸ σπαθὶ τὸ ὀφελῆς κ' ἐλικρινῆς νέος, καὶ κῆταξε τοὺς ἀντιπάλους του. Βλέποντάς τους νὰ τὸν κτυποῦν μὲ ἄβηλη συμπάθεια καὶ ἴγλο διαταχτικῶς, τοὺς παρακίνησε λέγοντάς τους:

—Ἐμπρός, κύριοι!... Τὶ κάθεστε;... Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, σὰς θεθαῖω, ὅτι μὸν κάνετε μεγάλη εὐχαρίστησι μονομαχώντας μαζὺ μου... Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ εἶσθε τίμιοι, ἐυγενεῖς κ' εὐπατρίδες... Μποροῦσατε κάλλιστα, νὰ μου ριχτήτε κ' οἱ τέσσερες μαζὺ, μὰ δὲν θελήσατε μὲ τέτοια ἀνανδρία!

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ δυσανεκτήθῃ ἀν σοῦβλο σὺ μὲ τὸ σπαθὶ μου αὐτὸν τὸν χαριτωμένο φασιανὸ! εἶπε ὁ Μπυσιέρ στοὺς ἄλλους, προχωρώντας πρῶτος.

—Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ δυσανεκτήθῃ καθόλου, τιμωρώντας αὐτὴ τὴν καυχιολογία σας! εἶπε χαμογελαστὸς ὁ Τραγκαθὲλ. Γι' αὐτὸ, ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες θὰ μείνεται μὲ δεμένο χέρι κ' ἀνίσχυρος γιὰ καινούριες μονομαχίες ἐντωματῶς.

Κ' ἐνῶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἄλλαζαν τώρα πεισματάρικες καὶ

γοργὲς σπαθίες, κ' ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρεῖς εὐπατρίδες παρακολουθοῦσαν τὴ σκηνὴ χαμογελαστοὶ καὶ μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον... ἀέφαινα ὁ Μπυσιέρ ἀψήσε μιά κραυγὴ πόνου. Μιά τεχνικὴ σπαθὶ τοῦ ἀκαταγωνίστου ἐπιφομάγου, πλήγωσε ἀρκετὰ θαθεῖα τὸν καρπὸ τοῦ δεξιῦ χεριοῦ τοῦ!

—Τὰ συλλυπητήρια μου, κύριε, καὶ συγνώμη! τοῦ εἶπε μὲ μιά ἀβρῆ ὑπόκλισι ὁ Τραγκαθὲλ.

—Ἡ σειρά μου, τώρα! ἐξφώνισεν ζωηρὰ ὁ Σεβέρ, προχωρώντας. Καὶ προσέξτε, κύριε!... Μὴν περιορίζεστε νὰ μᾶς πληγώνετε, γιὰτὶ ἀν δὲν σὰς σκοτώσουμε τώρα, δὲν θὰ μᾶς ξεφύγετε ἀργότερα!

—Σὰς τιμωρῶ, εὐπατρίδα μου, μὲ τὴν ἴδια ποιὴ κ' ἔσας! ἀποκρίθηκε ὁ Τραγκαθὲλ γαλήνια, τὴν ἄια ἀκριβῶς πληγὴ καὶ στὸ ἴδιο μέρος τοῦ καρποῦ τοῦ δεξιῦ χεριοῦ σας, θὰ δεχθῆτε κ' ἔσεις!

Ὁ Σεβέρ χαχάνισε εἰρωνικά, κ' ἡ μονομαχία ἄρχισε πιὸ πεισματωμένη ἀπ' τὴν προηγουμένη.

Λίγες στιγμὲς μολὶς ἀργότερα, ὁ Σεβέρ ἐμπηξε μιά κραυγὴ πόνου κ' αὐτὸς. Τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιῦ χεριοῦ του, τρυπημένως θαθεῖα στὸν καρπὸ, χαλαρώθηκαν. Καὶ τὸ σπαθὶ του ἔπεσε στὴ γλῆφ.

—Τὰ συλλυπητήρια μου, κύριε, καὶ συγνώμη! εἶπε μὲ μιά ὑπόκλισι κ' ἕνα ἔρασιμο χαμόγελο ὁ Τραγκαθὲλ.

τὴν τύχη τοῦ Μπυσιέρ καὶ τοῦ Σεβέρ δὲν ἄργησαν νὰ θροῦν ὁ ὁ Λιβερντάν μὲ τὸν Φοντράνγ... Κ' ἦταν διαβολικὸ αὐτὸ, πρωτοφανές, ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὴν πασίγνωστη ὀπλομαχικὴ δεινότητα τῶν τεσσάρων ἐκείνων εὐπατρίδων: Κ' οἱ τέσσερες τοὺς εἶχαν πληγῆθῃ στὸν καρπὸ τοῦ δεξιῦ χεριοῦ ταν... Καὶ στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος... Κ' ἡ πληγὴς τοὺς ἦσαν ἀκίνδυνες θέθαινα, μὰ τοὺς ὑποχρέωναν σὲ καταναγκαστικὴ ἀπαράξι ἐπὶ μιά δλόκληρη ἑβδομάδα!

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδες, ἀλληλοβοηθήθηκαν κ' ἔβασαν τὴν πληγὴν τους μὲ μανθίλια. Ἐπειτα κατάγλωμοι—ὄχι ἀπὸ φόβο, οὔτε ἀπὸ ντροπῆ, κ' οὔτε ἀπὸ λύσσα—ἀλλὰ ἀπὸ κάποια σκέψι πού περνούσε κ' ἀπ' τῶν τεσσάρων τὸ μυαλό, ἔκαναν συμβούλιο ἀναμεταξύ τους.

Καὶ τὴ σκέψι τους αὐτὴ τὴν ἐκμυστηρεύθηκαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, μουρμουρ ζώντας:

—Δὲν πρέπει νὰ θυγῃ ἀπὸ δωμέσα ζωντανός!

—Ὅσο περισσότερο γενναῖος κ' ἐπιδέξιος εἶνε, τόσο περισσότερο εἶνε ἐπικίνδυνος!

—Νὰ γίνουμε δολοφονοὶ, λοιπὸν! Ἔστω!... Ἄς γίνῃ κ' αὐτὸ, πρὸς χάριν Ἐ κ εἰ ν η ς!

Κ' ὁ Μπυσιέρ τελευταῖος, ξεφώνισε:

—Κύριε, ἀποφασίσαμε νὰ σὰς σκοτώσουμε μὲ τὰ σιτέττα μας!... Θὰ σὰς ἐπιτεθῶμε κ' οἱ τέσσερες μαζὺ!... Ἄμυνθητε λοιπὸν!

Μὲ τὰ μακρὰ σιτέττα τῶν σιὰς ἀριστερὰν τῶν χερῶν, ὄρμησαν κιόλας ἐναντίον τοῦ Τραγκαθὲλ.

Ἐκείνος ἀνατρίγισσε... Ἦταν προμερῶ, ἀνήκουστο, αὐτὸ πού συνέβαινε ἐκεῖ: Τοὺς ἔβλεπε νάρχωνται κατεπάνω του χλωμοῖς, μὲ τὸ μέτωπό τους ἰδρωμένο, μὲ τὰ μάτια τους γλαρωμένα, ἀπαισιμένους δολοφάνερα ἀπ' τὴν ἀσυνήρητῃ πράξῃ τους!... Μιά ἀδυσώπητη θέμα ἀπόφασι, σκληρῆραε τὰ στυγνὰ τους πρόσωπα:

Ναί, θάκαναν μὸς ἄτημ δολοφονία, τέσσερες αὐτοὶ ἐναντίον ἑνός!... Ἔστω, ὁμοῖ!... Πρὸς χάριν Ἐ κ εἰ ν η ς!...

Βάδιζαν τώρα ἀργά, ὑποῦλα, προσπαθώντας νὰ κυκλώσουν τὸν Τραγκαθὲλ, καὶ σφίγγοντας νευρικά τὰ σιτέττα τους. Κατὰπληκτος ὁ γενναῖος φυχὸς νέος, ριχνοτάς τους ἕνα ποινεμένο θλέμμα—ἀπὸ οἶκτο γιὰ τὸ θλιβερὸ κατάντημά του—περῆμε μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ πανέμοιου.

Τρία θήματα μολὶς, ἀπέειχαν τώρα ἐκείνοι... Κ' ἐπρόκειτο νὰ ὀρμησοῦν, λαχανιασμένοι καὶ μὲ σπαραγμένη τὴν ψυχὴ τους κατεπάνω του.

Μὰ ἐφακίνα, ἀνοιξε ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου. Καὶ στο κατῶφλ, τοὺς φάηκε κάποιος.

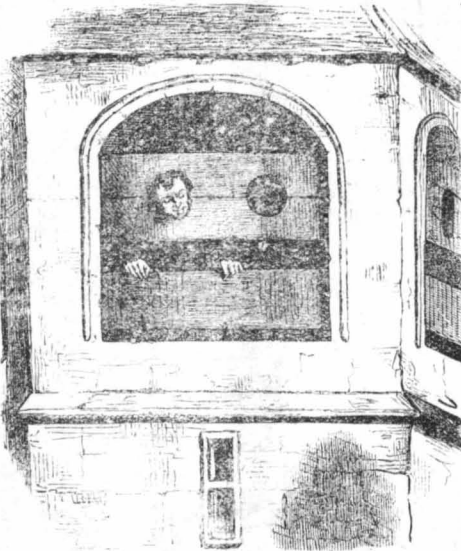
Τοὺς ἔγνεψε μὰ σταθοῦν.

Κ' ἐκείνοι ὑποχώρησαν ἀμέσως μ, εὐλάθεια. Ὁ «κάποιος» αὐτὸς προχώρησε τώρα πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἦταν ἕνας νεαροτάτος εὐπατρίδης. Φοροῦς ἕνα φοεροστόλιτο πλατύγυρο καπέλλο καὶ τὸ πρόσωπό του μισοκαταπέσταν ἀπὸ μιά προσωπίαθε θελοῦδινη. Κρατοῦσε ἕνα σπαθὶ γυμνὸ στὸ χέρι του, ἀλλὰ στὴ ζώνη του δὲν κρέματαν ἡ θήκη.

Ὁ νεαρὸς προσωπιοφόρος εὐπατρίδης, πλησίασε τώρα καὶ στάθηκε ἀντικρὺ στὸν ἀκίνητο καὶ μορμαρωμένον Ραγκαθὲλ.

(Ἄκολουθεῖ)

—Καὶ τότε σὲ περιμένο τὸ βασανιστήριό!...